

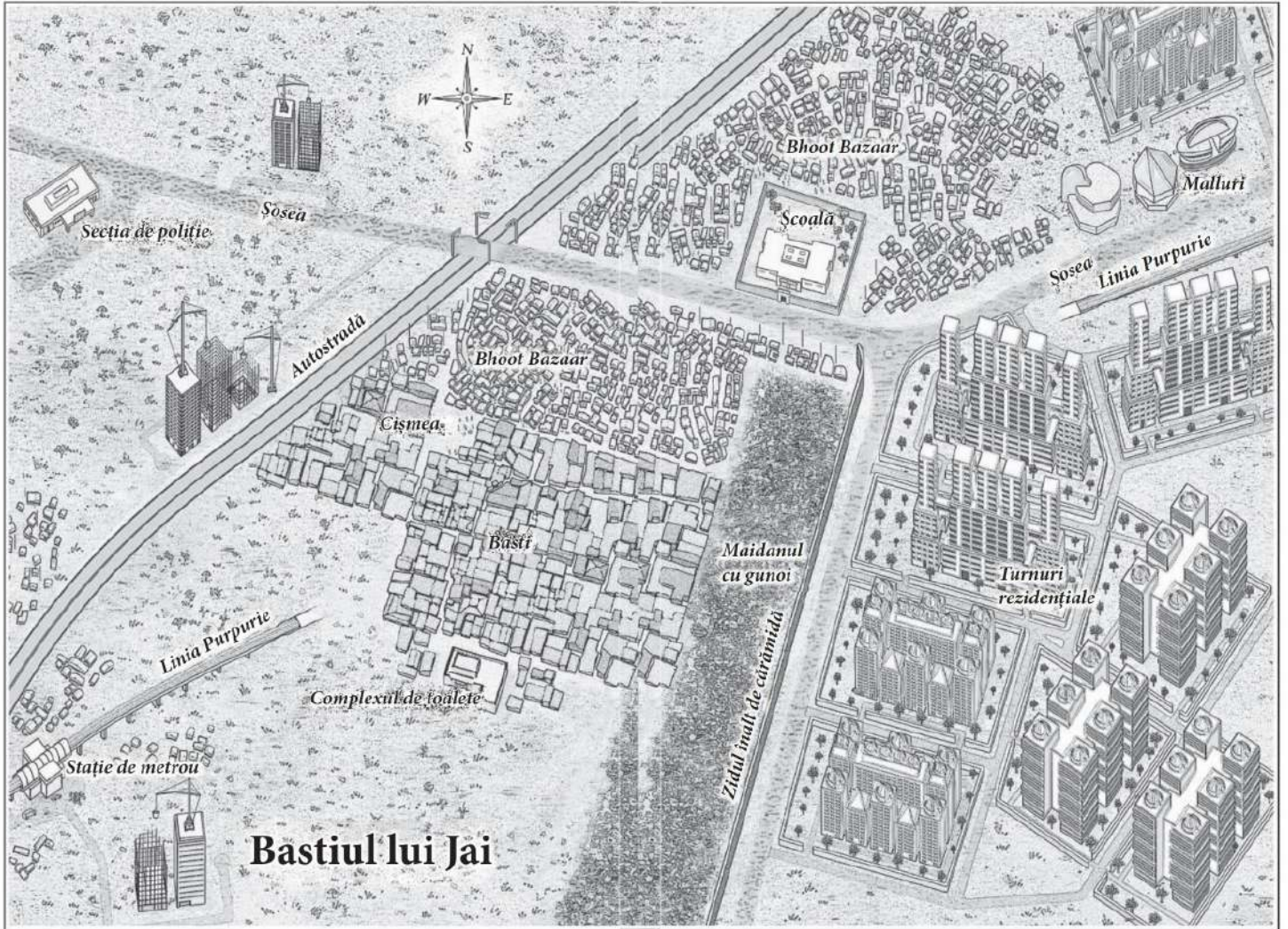
DEEPA
ANAPPARA

Patrula
djinnilor

Traducere din limba engleză și note de
Daniela Rogobete

*Pentru
Divya Anappara
și
Param*

Unu

Această poveste îți va salva viața

Pe când trăia, Țăcănitul era șef peste optsprezece sau douăzeci de copii și mai niciodată nu ridica mâna asupra vreunuia dintre ei. În fiecare săptămână le dădea batoane de 5 Star pe care să le împartă între ei sau pachete de Gems și îi făcea invizibili în fața poliției și a evangheliștilor care voiau să-i salveze de pe străzi și a bărbaților care îi urmăreau cu ochi flămânzi în timp ce copiii se repezeau pe calea ferată, adunând sticle de plastic înainte ca trenul să dea peste ei.

Țăcănitului nu-i prea păsa dacă micii lui gunoieri îi aduceau cinci sticle de Bisleri în loc de cincizeci sau dacă, atunci când ar fi trebuit să muncească, îi prindea în fața cinematografului, îmbrăcați în hainele cele mai bune și așezați la rând pentru bilete de Premieră pe care nici măcar nu și le puteau permite. Dar se lua de ei când apăreau cu nasurile roșii, cu vorbele împleticindu-li-se ca atunci când amesteci sângele cu apă, cu ochii umflați ca luna plină de la atâta înălbitor tras pe nas. Atunci Țăcănitul își stingea țigările Gold Flake Kings pe încheieturile și pe umerii lor și îi ocăra că-l fac să-și strice pe ei bunătate de țigară.

Mirosurile înțepătoare de carne arsă îi urmăreau pe băieți și spălau fiorii dulci, repede trecători dați de Dendrite sau Eraz-ex. Le băga mințile în cap, asta făcea Țăcănitul.

Noi nu l-am întâlnit niciodată, pentru că a locuit în cartierul acesta cu mult înainte să ne naștem noi. Dar oamenii care l-au cunoscut, cum ar fi frizerul care bărbierește obraji țepoși de zeci de ani și nebunul care își dă cu cenușă pe piept și își zice sfânt, încă mai vorbesc despre el. Spun că băieții Țăcănitului nu se luau niciodată la harță pentru cine să se urce primul într-un tren în mișcare sau care să ia o jucărie de pluș sau vreo mașină de curse înțepenită în spatele vreunei banchete. Țăcănitul își învățase copiii să fie altfel. Iată de ce, dintre toți copiii care munceau în toate gărilor din țară, ei trăiau cel mai mult.

Dar într-o bună zi Țăcănitul a murit. Băieții știau că nu plănuise asta. Era tânăr și sănătos și promisese să închirieze un Ford Tempo și să-i ducă până la Taj Mahal înainte de venirea musonului în oraș. L-au plâns zile întregi. Au răsărit buruieni din pământul sterp udat de lacrimile lor.

Apoi băieții au fost nevoiți să muncească pentru oameni care nu semănau câtuși de puțin cu Țăcănitul. În viețile lor nu mai erau nici ciocolată, nici filme, doar mâini pârlite de șinele de cale ferată care luceau ca aurul în soarele de vară, la o temperatură de patruzeci și cinci de grade la unsprezece dimineața. Iarna, temperatura cobora până pe la unu sau două grade și uneori, atunci când ceața era albă și granulată ca praful, ascuțișul ca de lamă al șinelor înghețate le jupuia pielea de pe degetele pline de bătăi.

În fiecare zi, după ce adunau gunoaie, băieții își spălau fețele cu apa care se prelingea de la o țeavă spartă din gară și i se rugau în grup Țăcănitului să-i salveze înainte ca vreun tren să le facă praf și pulbere brațele și picioarele sau ca vreo curea să șuiere prin aer și să le despice în două spinările încovoiate, ca să nu mai meargă niciodată.

În lunile care au urmat morții Țăcănitului, au pierit doi băieți în timp ce fugeau după trenuri. Ulii au dat ocol cadavrelor lor spulberate, iar buzele negre-vineții le-au fost sărutate de muște. Oamenii care îi angajaseră au considerat că nu merită să pună să li se ridice trupurile și să le fie incinerate. Trenurile nu s-au oprit, iar motoarele au scrâșnit până târziu în noapte.

Într-o seară, la scurt timp după aceea, trei dintre băieții Țăcănitului au traversat strada care despărțea gara de mulțimea de magazine și hoteluri cu terase înțesate de antene alb-roșii de telefonie mobilă și canistre Sintex negre. Firme cu neon pâlpâiau afișând **MÂNCARE VEGANĂ PURĂ** și **BELVEDERE** și **INCREDIBILA INDIE** și **CONFORTUL FAMILIEI**. Băieții vizitau un loc aflat nu departe de aici: un zid de cărămidă cu balustrade din fier pe care Țăcănitul își uscaseră hainele și sub care dormise noaptea cu tot ce avea adunat într-o boccea pe care o ținea strâns la piept de parcă i-ar fi fost nevastă.

În lumina galben-rozalie a literelor care formau cuvintele **HOTEL ROYAL PINK**, au zărit micii zei de lut pe care Țăcănitul îi aranjase într-o nișă din perete, pe Ganesha cu trompa ridicată și pe Hanuman ridicând un munte într-o mână și pe Krishna cântând din fluiet, cu flori de gălbenele uscate de soare și fixate cu pietre la picioarele lor.

Băieții s-au dat cu frunțile de perete și l-au întrebat pe Țăcănit de ce trebuise să moară. Unul dintre ei a șoptit numele adevărat al Țăcănitului, un secret doar de ei cunoscut, și o umbră a tremurat pe alee. Băieții s-au gândit că e vreo pisică sau vreo vulpe zburătoare, deși au simțit aerul încărcat, gustul metalic de electricitate pe limbă, pâlpâirea unui fulger în culorile curcubeului, dispărut atât

de repede, încât ar fi putut crede că și l-au închipuit doar. Erau extenuați de goana după sticle și amețiți de foame. Dar în ziua următoare, scotocind prin gunoiul de pe podeaua unui tren, fiecare dintre cei trei băieți a găsit sub altă banchetă o bancnotă de cincizeci de rupii.

Și-au dat seama că banii sunt un dar din partea stafiei Țăcănitului, pentru că aerul din jurul lor vibra de răsuflarea lui caldă, cu miros de trabucuri Gold Flake Kings. Venise pentru că îl chemaseră pe numele lui adevărat.

Băieții au început să-i lase țigări Țăcănitului lângă perețele lui și castroane de staniol pline cu năut condimentat, acrișor de la sucul de lămâie și garnisit cu frunze de coriandru și solzișori de ceapă roșie. Făceau glume deocheate despre mirosurile și sunetele pe care le scosese Țăcănitul în după-amiaza în care mâncase dintr-un foc un sfert de kilogram de năut. Fantomei nu i-au plăcut poantele lor și după asta s-au pomenit că au cămășile arse cu țigara.

Băieții Țăcănitului sunt împrăștiați acum prin oraș și umblă vorba că unii dintre ei sunt oameni în toată firea, s-au căsătorit și au copiii lor. Dar, chiar și în ziua de azi, un băiat înfometat care adoarme cu numele adevărat al Țăcănitului pe buzele crăpate se va trezi descoperind că un turist alb îi cumpără înghețată sau că vreo doamnă cu aer de bunicuță îi strecoară o paratha în mână. Nu-i mare lucru, dar Țăcănitul nu a fost un om bogat, așa că nu a devenit o fantomă bogată.

Ce e ciudat la Țăcănit e că băieții fuseseră cei care-i dăduseră numele ăsta. Când l-au cunoscut, au văzut că era dur în multe privințe, dar că ochii i se umezeau dacă îi arătau vreun deget lipsă la picior sau vreo cicatrice ca un pește mort în spatele coapsei, unde fuseseră biciuiți cu

lanțuri din fier înroșite în foc. Hotărâseră că doar un om care era Țăcănit putea să fie cât de cât bun în lumea asta nenorocită. Dar mai întâi l-au numit *Frate* și cei mai mici dintre ei îl strigau *Unchiu'* și mult mai târziu au început să-l strige *Țăcănitule, uite cât de multe sticle am găsit azi*, iar el nu se sinchisea de asta, pentru că știa de ce aleseseră acel nume.

Luni de zile după ce a devenit Țăcănit, într-o noapte de primăvară în care golise câteva pahare de bhang, le-a cumpărat băieților phirni cremos în cești de lut și le-a șoptit numele pe care i-l dăduseră părinții. Le-a povestit că fugise de acasă când avea șapte ani pentru că îl bătuse maică-sa după ce renunțase la școală ca să se înhăiteze cu acei Romeo ai Străzilor din oraș, care începeau să cânte ascutit de fiecare dată când vreo fată trecea pe lângă ei.

În primele lui săptămâni în oraș, Țăcănitul a trăit în gară, înfulecând resturi din pachetele pe jumătate mâncate pe care pasagerii le aruncau pe ferestrele trenurilor, și se ascundea de poliție în firidele de sub pasarele. Simțea fiecare pas mai apăsător de deasupra lui ca pe o lovitură în cap. O vreme a crezut că părinții lui aveau să vină cu trenul să-l caute, să-l certe că i-a speriat și să-l ia acasă. Noaptea dormea iepurește, auzind-o pe mama sa strigându-l pe nume, dar era doar vântul, zdrăngănitul vreunui tren sau vocea limpede a unei femei care anunța că Expresul de Nord de la Shillong are o întârziere de patru ore. Țăcănitul s-a gândit să se întorcă acasă, dar nu a făcut-o, pentru că i-a fost rușine de el însuși și pentru că orașul îi transforma pe băieți în bărbați, iar el se săturase să mai fie copil și voia să fie bărbat.

Acum, că Țăcănitul e fantomă, și-ar dori să mai aibă șapte ani. Presupunem că asta e motivul pentru care vrea

să-și audă vechiul nume. Îi amintește de părinți și de băiatul care fusese înainte de a face acea călătorie cu trenul.

Numele adevărat al Țăcănitului e secret. Băieții lui nu-l vor dezvălui nimănui. Credem că trebuie să fie un nume atât de bun, încât, dacă Țăcănitul s-ar fi dus la Mumbai în loc să vină aici, i l-ar fi suflat o vedetă de cinema.

Sunt mulți Țăcăniți în oraș. Nu ar trebui să ne fie teamă de ei. Zeii noștri sunt prea ocupați ca să ne audă rugăciunile, dar fantomele — fantomele nu au altceva de făcut decât să aștepte și să rătăcească, să rătăcească și să aștepte și ne ascultă întotdeauna cuvintele pentru că sunt plictisite și asta-i un fel de a-și omorî timpul.

Amintiți-vă că ele nu muncesc pe gratis. Ne ajută doar dacă le oferim ceva în schimb. În cazul Țăcănitului, e o voce care-l strigă pe numele adevărat, iar pentru alții e un pahar de ceva pileală sau o ghirlandă de flori de iasomie sau un kebab de la Ustad. Nu e ceva diferit de ceea ce le cer zeii oamenilor să facă pentru ei, doar că majoritatea fantomelor nu vor ca noi să postim sau să aprindem lampioane sau să le scriem numele iar și iar în vreun caiet.

Cea mai grea parte e să găsești fantoma potrivită. Țăcănitul e potrivit pentru băieți pentru că el nu a angajat niciodată fete, dar există și femei fantome și babe fantome și chiar bebelușe fantome care să le ocrotească pe fete. Dar poate că noi avem nevoie de fantome mai mult decât oricine altcineva, pentru că noi suntem băieții gării, fără părinți și fără casă. Dacă suntem încă aici e pentru că știm cum să chemăm duhurile după bunul nostru plac.

Unii oameni au impresia că noi credem în supranatural pentru că inhalăm adeziv și tragem heroină pe nas și bem desi daru suficient de puternic cât să facă să-i dea

mustața unui bebeluș. Dar oamenii ăștia, oamenii ăștia cu podele din marmură și calorifere electrice nu au fost acolo, cu băieții Țăcănitului, în noaptea aceea de iarnă în care poliția i-a luat la goană prin toată gara.

În noaptea aceea, bătea un vânt rece peste oraș, lăsând dăre în piatră. Băieții nu au reușit să strângă douăzeci de rupii ca să închirieze o saltea pentru opt ore și wallah care vindea saltele i-a ocărât atunci când l-au întrebat dacă le putea închiria una pe credit. Au rămas tremurând sub un felinar fără lumină, cu abajurul spart, din fața unui adăpost care nu mai avea paturi libere pentru noaptea aceea. Mâinile și picioarele le erau străpunse de junghiuri. Când nu au mai putut îndura, l-au chemat pe Țăcănit.

Ne pare rău că te deranjăm din nou, au spus ei. Dar ne e teamă că o să murim.

Felinarul cel spart a trosnit și s-a aprins. Băieții au ridicat privirea. Raze de lumină ca siropul și galbene de căldură s-au revărsat peste ei.

— Așteptați, le-a zis fantoma Țăcănitului, stați să văd ce mai pot face.

Privesc casa noastră cu...

...capul în jos și număr cinci găuri în acoperișul de tablă. S-ar putea să fie mai multe, dar nu le văd, pentru că smogul negru de afară a șters toate stelele de pe cer. Îmi imaginez un djinn ghemuit pe acoperiș, cu ochi care i se răsucesc precum o cheie în ușa în timp ce ne privește printr-o gaură, așteptând ca mama, tata și Runu-Didi să adoarmă, ca să-mi poată lua sufletul. Djinnii nu există, dar, dacă ar exista, ar fura doar copiii, pentru că avem sufletele cele mai gustoase.

Coatele îmi tremură pe pat, așa că-mi sprijin picioarele de perete. Runu-Didi încetează să numere secunde de când stau cu capul în jos și spune:

— Arrey, Jai, sunt chiar aici și tu tot trișezi-trișezi. Nu ți-e rușine deloc, kya?

Are vocea ascuțită și răstită, pentru că e prea fericită că nu pot sta cu capul în jos la fel de mult ca ea.

Eu și Didi facem concurs de stat în cap, dar nu e unul corect. În școala noastră, orele de yoga sunt pentru elevii de la a Șasea Normală în sus, iar Runu-Didi este în clasa a Șaptea Normală, așa că învață cu un profesor adevărat. Eu sunt în clasa a Patra Normală, așa că trebuie să mă bazez pe Baba Devanand de la televizor, care spune că, dacă stau în cap, copiii ca mine:

- nu vor avea nevoie de ochelari toată viața;
- nu vor avea fire albe de păr și nu vor avea carii;
- nu vor avea pete pe creier sau amorțeală în brațe și picioare;
- vor fi întotdeauna Nr. 1 la Școală + Facultate + Birou + Casă.

Îmi place mai mult să stau în cap decât să fac exercițiile de respirație huff&puff pe care le face Baba Devanand cu picioarele încrucișate în poziția lotus. Dar în momentul ăsta, dacă mai stau cu susul în jos, o să-mi frâng gâtul, așa că mă trântesc pe patul care miroase a pudră de coriandru și ceapă crudă și a mama și a cărămizi și ciment și a tata.

— S-a dovedit că Baba Jai e un păcălici, strigă Runu-Didi precum crainicii ale căror fețe se înroșesc în fiecare seară de la știrile furioase pe care trebuie să le citească la televizor. Oare națiunea noastră va sta pe margine și va privi?

— Off, Runu, îmi dai dureri de cap cu țipetele tale, zice mama din colțul în care e amenajată bucătăria la noi acasă.

Întinde rondele perfecte pentru roti cu același făcăleț cu care mă altoiește pe spinare atunci când strig vorbe urâte, în timp ce Didi vorbește cu Nana-Nani la telefonul mobil al mamei.

— Am câștigat, am câștigat, am câștigat, cântă Didi acum.

Țipă mai tare decât televizorul vecinilor de alături și decât bebelușul urlător al vecinilor de alături, și decât vecinii care se ceartă în fiecare zi pentru cine a furat apă din al cui butoi.

Îmi bag degetele în urechi. Buzele lui Runu-Didi se mișcă de parcă ar vorbi limba plină de bule de aer a peștelui de acvariu. Nu aud nicio vorbă din trâncăneala ei. Dacă aș locui într-o casă mare, mi-aș lua căștile și aș fugi pe scări, urcând două trepte deodată, și m-aș cuibări într-un dulap. Dar stăm într-un basti, așa că locuința noastră nu are decât o cameră. Tatei îi place să spună că această cameră are tot ce ne trebuie pentru ca fericirea noastră să sporească. Se referă la mine și la Didi și la mama, și nu la televizor, care e lucrul cel mai bun pe care-l avem.

Din locul în care stau întins în pat, văd bine televizorul. Se uită în jos spre mine de pe un raft care mai are pe el și farfurii de inox și cutii din aluminiu. Literele rotunjite de pe ecranul televizorului spun **Dilli: Pisica pierdută a Comisarului-șef, reperată.** Uneori, știrile în hindi sunt scrise cu litere care arată ca sângele împrăștiat, mai ales atunci când oamenii de la știri ne pun întrebări grele, la care nu putem să răspundem, de felul:

Oare o fantomă poate locui la Curtea Supremă?

sau

Oare porumbeii teroriști sunt antrenați de Pakistan?

sau

Este taurul cel mai bun client al acestui magazin de sariuri Varanasi?

sau

Oare o rasgulla să fi stricat mariajul actriței Veena?